

Sygn. akt II Ca 476/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 19 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Jolanta Burdukiewicz – Krawczyk

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2013 r. we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko B. M. i E. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w sprawie VIII C 937/12 z dnia 31 stycznia 2013 r.

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 476/13

UZASADNIENIE

Apelacja jako nieuzasadniona podlega oddaleniu, albowiem nie potwierdzają się zgłoszone w niej zarzuty. Sąd Rejonowy dokonał ustaleń w sprawie wskazując, że cały stan faktyczny ustalony w sprawie jest niesporny. Ustalenia swoje oparł na oświadczeniu pozwanych o przyznaniu okoliczności faktycznych wskazywanych w pozwie, a nadto na oświadczeniu złożonym na rozprawie w dniu 24 stycznia 2013 r., w którym pozwana przyznała, że umowa pożyczki została jej wypowiedziana w dniu 22 stycznia 2008 r. Postanowieniem wydanym na tej samej rozprawie Sąd I Instancji pominął wszystkie wnioski dowodowe zgłoszone przez strony. Żadna ze stron nie zgłosiła w trybie art. 162 k.p.c. zarzutu uchybienia przepisom postępowania w tym zakresie, skarżąca zaś nie zgłosiła też zarzutu naruszenia prawa procesowego w postaci nie dopuszczenia dowodów w apelacji.

Odnosząc się w tej sytuacji do podniesionego w apelacji zarzutu dowolnej oceny materiału dowodowego w postaci przeprowadzonych dowodów z dokumentu – pisma banku z dnia 22 stycznia 2008 r. wskazać należy, że jest on zupełnie bezprzedmiotowy, gdyż Sąd I Instancji nie oceniał tego dowodu, a jedynie uznał za przyznane, że do wypowiedzenia umowy doszło i w jakiej dacie. I przy tak poczynionych ustaleniach faktycznych dokonywał oceny prawnej zgłoszonego w pozwie roszczenia.

Podkreślić należy, że Sąd I Instancji w świetle całokształtu materiału dowodowego w sprawie miał podstawy przyjąć, że fakt i data skutecznego wypowiedzenia pozwanej umowy kredytowej nie wymaga dowodu i jest między stronami niesporny, skoro sama strona powodowa już w pozwie złożyła dokumenty, z których wynikało, że wierzytelność, którą nabyła w wyniku przelewu wierzytelności powstała właśnie wobec wypowiedzenia pozwanej umowy pożyczki przez poprzedniego wierzyciela (...) Bank S.A. pismem z dnia 22 stycznia 2008 r., nie załączając żadnych dowodów doręczenia tego wypowiedzenia. Data skutecznego wypowiedzenia umowy przekłada się zaś przecież w sposób bezpośredni na ustalenie wysokości przelanej wierzytelności, gdyż inna byłaby jej wysokość

w przypadku wymagalności płatności ratalnej zgodnie z ustaleniami umownymi pomiędzy (...)a pozwana B. M., a inna w przypadku skutecznego wypowiedzenia tej umowy. Tylko więc przyznanie przez pozwaną otrzymania wypowiedzenia pozwalało na ustalenie, że do wypowiedzenia umowy doszło i w jakim czasie. Ustalenie w takiej sytuacji za udowodnione, że w chwili dokonywania przelewu wierzytelności umowa pożyczki była skutecznie wypowiedziana, mimo braku dowodu doręczenia wypowiedzenia, a jednocześnie odmowa uznania za skuteczne i wiarygodne przyznania pozwanej, że nastąpiło to w czasie powodującym wymagalność roszczenia z umowy pożyczki z dniem 27 lutego 2008 r. byłoby niekonsekwentne i bezpodstawne. Strona powodowa podnosząc te zarzuty w apelacji stara się wyciągać z niepełnych dowodów złożonych przez siebie przy pozwie tylko skutki korzystne dla siebie. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I Instancji nie naruszył więc przepisu art. 233 § 1 k.p.c. oraz art.245 k.p.c. ustalając w oparciu o art. 229 k.p.c. jako okoliczność niesporną, że wierzytelność z tytułu umowy pożyczki udzielonej pozwanej B. M.przez (...)była wymagalna w całości z dniem 27 lutego 2008 r. wobec skutecznego wypowiedzenia umowy. Prawdliwość tego ustalenia skutkuje z kolei prawidłowością dalszych wywodów Sądu I Instancji co do przedawnienia roszczenia w dniu 1 marca 2011 r. i bezzasadnością zarzutów apelacji co do naruszenia przez Sąd I Instancji przepisu art. 118 k.c. Rozważania Sądu Rejonowego w tym zakresie i powołane przepisy prawa są prawidłowe i Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne. Żadnych innych zarzutów poza bezzasadnym w jej ocenie przyjęciem początku biegu terminu przedawnienia nie zgłosiła również strona powodowa w apelacji. Tak więc wskazać należy, że roszczenie z umowy pożyczki udzielonej przez (...)S.A. pozwanej B. M.przedawniło się z upływem 3-letniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 118 k.c. dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Podkreślić należy, że strona pozwana zarówno w pozwie, jak i w apelacji podkreślała, że swoje żądanie wywodzi ze zobowiązania, które wynika z umowy zawartej w dniu 1 czerwca 2011 r., twierdząc, że stanowiło ono odnowienie.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do przyjęcia, iż w sprawie doszło do odnowienia na podstawie art. 506 § 1 k.c. Zgodnie z art. 506 § 1 k.c. jeżeli w celu umorzenia zobowiązania dłużnik zobowiązuje się za zgodą wierzyciela spełnić inne świadczenie albo nawet to samo świadczenie, lecz z innej podstawy prawnej, zobowiązanie dotychczasowe wygasa (odnowienie). Art. 506 § 2 k.c. stanowi przy tym, że w razie wątpliwości poczytuje się, że zmiana treści dotychczasowego zobowiązania nie stanowi odnowienia. Stosownie do treści powołanego przepisu przyjmuje się, że by można było dokonać odnowienia spełnione muszą być trzy przesłanki, a mianowicie niezbędne jest: 1) istnienie ważnego zobowiązania, 2) ważne zaciągnięcie nowego zobowiązania i 3) zamiar stron umorzenia dawnego zobowiązania przez zawarcie nowego. Koniecznym warunkiem zamiaru odnowienia jest zatem bez wątpienia uznanie przez dłużnika istnienia zobowiązania, jego zakresu i podstawy prawnej oraz zamiar umorzenia zobowiązania dotychczasowego. Zamiar ten musi jednoznacznie wynikać z oświadczenia woli i nie można jego domniemywać, musi być niewątpliwy, tj. niewątpliwie musi być wola dokonania zmiany pierwotnego zobowiązania przez jego umorzenie w zamian za spełnienie przez dłużnika innego świadczenia lub tego samego na innej podstawie prawnej. W tym zakresie Sąd Okręgowy przychylił się do stanowiska, jakie zajął w szczególności Sąd Najwyższy, m.in. w wyroku z dnia 30 września 2004 r., o sygn. IV CK 52/04 (LEX nr 462949). Okoliczności niniejszej sprawy nie pozwalają, jak to słusznie zauważył Sąd I instancji, przyjmując za niewątpliwe, że strony zmierzały do dokonania zmiany pierwotnego zobowiązania przez jego umorzenie w zamian za spełnienie przez dłużnika innego świadczenia lub tego samego na innej podstawie prawnej. Nie było jednoznaczne, że strony zamierzały w ten sposób umorzyć dotychczasowe zobowiązanie. Na taki zamiar nie wskazuje treść zobowiązania z dnia 1 czerwca 2011 r. W ocenie Sądu Okręgowego, treść oświadczeń złożonych w tym dokumencie pozwala jedynie na ustalenie, iż w tym dniu doszło do przystąpienia E. G.do długu pozwanej B. M., o czym został też powiadomiony wierzyciel, na co wskazuje pieczęć powoda opatrzona nieczytelnym podpisem. Jak podkreśla się w doktrynie w świetle art. 506 § 2 k.c. w razie wątpliwości zmiana treści dotychczasowego zobowiązania nie jest odnowieniem. W okolicznościach niniejszej sprawy w ocenie Sądu Okręgowego treść oświadczenia dłużniczki B. M.oraz pozwanej E. G.zawarta w dokumencie z dnia 1 czerwca 2011 r. nie zawiera treści, które pozwoliłyby ocenić je jako wyrażenie woli wygaszenia dawnego zobowiązania i zaciągnięcie nowego. Przeciwnie nadal powołują się one na istnienie i obowiązek zapłaty zobowiązania wynikającego z konkretnej, oznaczonej nawet numerem i datą umowy pożyczki zawartej w dniu 26 marca 2006 r. z (...)przez B. M., a nabytej w drodze przelewu wierzytelności przez stronę powodową. Nie wskazują w żaden sposób, aby ich zamiarem było zaciągnięcie jakiegokolwiek nowego zobowiązania, umawiają się jedynie co do spłaty dotychczasowego zobowiązania

w ratach oraz do wystawienia weksla, co samo w sobie nie może być w ocenie Sądu Okręgowego ocenione jako odnowienie. Nie można przy tym pominąć, iż w dacie przystąpienia do długu, zobowiązanie było już przedawnione.

Skoro zatem nie doszło do odnowienia zobowiązania, nie ma racji skarżący wywodząc swoje roszczenie ze zobowiązania wynikającego z umowy zawartej w dniu 1 czerwca 2011 r., ponieważ nie doszło do zaciągnięcia w tym dniu żadnego nowego zobowiązania przez pozwane. Nieuzasadniony był w związku z powyższym zarzut błędnego niezastosowania art. 506 § 1 k.c.

Przyjmując, że doszło do przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem i dzieląc wywody Sądu Rejonowego w tym zakresie, Sąd Okręgowy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia apelacji, uznając że zaskarżone rozstrzygnięcie nie zostało skutecznie podważone. Wobec powyższego zarzuty dotyczące naruszenia art. 6 k.c. przez błędne przyjęcie, że strona pozwana nie wykazała wysokości dochodzonego roszczenia były bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro Sąd Okręgowy również stanął na stanowisku, że roszczenie powoda jako przedawnione podlegało oddaleniu w całości.

Biorąc pod uwagę powyższe na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.